

Arrest

nr. 150 080 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, de afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten en het opleggen van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet en van het “*principe van een goede administratie*”.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 11 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen, zijnde de beslissing van 22 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2014 en het inreisverbod van 22 december 2014, geven duidelijk de juridische grondslag aan, met name respectievelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en bevatten een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissingen op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren en de wetsartikelen op grond waarvan ze genomen zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van de vereiste identiteitsdocumenten, dat de het nationaal paspoort dat later overgemaakt werd niet in aanmerking genomen kan worden en dat het attest van de ambassade met verklaring van de nationaliteit niet aanvaard kan worden als identiteitsbewijs. In de tweede bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een nationaal paspoort en of visum. De derde bestreden beslissing zet uiteen waarom een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd. De bestreden beslissingen werden formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Gelet op het feit dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht bekeken.

De eerste bestreden beslissing is gesteund op het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, zodat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft in de memorie van toelichting aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren” (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

In casu meent de verzoekende partij dat ze wel aannemelijk gemaakt heeft dat ze in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven. In de eerste bestreden beslissing wordt echter terecht gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij de geldige identiteitsdocumenten niet kan bekomen bij de ambassade van Bangladesh in België. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoekende partij concrete pogingen ondernomen heeft om bij de ambassade van Bangladesh in België identiteitsdocumenten te bekomen. In de eerste bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoord bij het CGVS verklaard heeft dat haar identiteitsdocumenten verloren gegaan zijn bij een brand. Deze verklaringen zijn immers strijdig met de verklaringen in de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin de verzoekende partij dat zij geen identiteitsdocumenten meer heeft, daar ze die aan de smokkelaar

gegeven heeft. Voorts is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het “niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Bangladesh is”, en de verklaringen van de verzoekende partij bijgevolg niet aanvaarden als geldige verschoning voor de afwezigheid van identiteitsdocumenten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert, werd er in casu geen striktere toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument of een geldige verschoningsgrond.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat vooraleer het dossier naar de verwerende partij opgestuurd werd, de lokale politie haar identiteit had dienen te controleren in het kader van haar adrescontrole, wijst de Raad erop dat deze argumentatie geen grondslag vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu worden dergelijke elementen niet aangevoerd. De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat ze uitgesloten wordt van de mogelijkheid tot regularisatie en dat een dergelijke uitsluiting strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij de wettelijke voorwaarden nageleefd heeft. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 9 van het EVRM en van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van de artikelen 6 en 9 van het EVRM en van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet in de hoofding van het middel.

Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Voorts laat de verzoekende partij na aan te geven welk principe van goed bestuur ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing voormeld principe schendt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Wat de voorgehouden schending van het non-discriminatiebeginsel betreft, dient de Raad erop te wijzen dat er slechts sprake kan zijn van dit beginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 januari 2007, nr. 166.369; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat “een dergelijke uitsluiting (...) maakt een onterechte discriminatie uit tussen diegene die documenten (kunnen) overleggen en diegene die in de onmogelijkheid zijn deze voor te leggen.” Gelet op het voorgaande wordt een schending geenszins aangetoond.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3, 6 en 9 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van voormelde artikelen aantoont.

*Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.
Het enig middel lijkt ongegrond.”*

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 21 mei 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 24 juni 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 mei 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift, stelt het niet eens te zijn met wat haar allemaal overkomt en vindt dat zij ten gronde recht heeft op een verblijfsvergunning. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 21 mei 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift maakt zij zodoende geen opmerkingen omtrent de beschikking van 11 mei 2015. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met haar pleidooi ter terechtzitting waarbij ze volhardt in haar verzoekschrift, waarop in de beschikking van 11 mei 2015 uitdrukkelijk werd geantwoord, niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS